

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/183/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5910203328
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5910203328.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: P. N., nar. XX. X. XXXX, bytom X. Q. X, O., toho času bytom X. XX, J., právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária TIMAR & partners, s. r. o., so sídlom P. Pazmáňa 915/9, Šaľa, IČO: 36 866 296, v konaní o zaplatenie 1.269,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/54/2010-269 zo dňa 21. 3. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a o trovách konania rozhodol, že bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Nárok navrhovateľa posudzoval okresný súd v zmysle § 20 ods. 1, písm. c), ods. 5, ods. 7, § 48 ods. 2, písm. c), § 49 ods. 5 písm. b), § 54 ods. 1, ods. 6, ods. 7, ods. 8, § 59 ods. 1, ods. 3 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov s účinnosťou do 31. 8. 2009 a § 420 ods. 3, § 488 a § 489 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Prvostupňový súd dôvodil tým, že na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný, pričom navrhovateľ na preukázanie svojich tvrdení nepredložil relevantné dôkazy. Z predložených listinných dôkazov mal okresný súd za preukázané, že odporca bol v období od 15. 4. 2009 do 18. 5. 2009 odberateľom zemného plynu, ktorý bol dodávaný právnym predchodcom navrhovateľa odporcovi do odberného miesta T., orientačné číslo 85/A, XXX XX T. s predpokladaným ročným odberom 31872 kW/h, s predpokladaným ročným odberom v m³ 3000 s dohodnutou tarifou D3 s počiatočným stavom plynomeru č. 14294010 stav pri podpise zmluvy o dodávke plynu 16824, pričom medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o dodávke plynu pre odberateľa plynu v domácnosti dňa 15. 4. 2009, t. j. odporca bol faktickým odberateľom plynu. Podľa okresného súdu v predmetnom konaní medzi účastníkmi konania nebolo sporné uzavretie zmluvy o dodávke plynu zo dňa 15. 4. 2009 medzi právnym predchodcom navrhovateľa Slovenským plynárenským priemyslom, a.s., Mlynské Nivy 44/A, 825 11 Bratislava, IČO: 35 815 256 a odporcom, avšak sporné bolo „ad hoc“ vyúčtovanie výšky odberu plynu právnym predchodcom navrhovateľa, a to faktúrou č. 7415569419 vystavenou dňa 25. 5. 2009 so splatnosťou dňa 30. 6. 2009 za fakturačné obdobie od 15. 4. 2009 do 18. 5. 2009. Ďalej okresný súd konštatoval, že z vyúčtovacej faktúry č. 7415569419 vyplýva, že počiatočný stav na meradle č. 14294010B902 bol 16824 m³, avšak konečný stav v zmysle vystavenej faktúry č. 7415569419 bol 19581 m³ a stav plynomeru v čase demontáže meradla ako vyplýva z montážneho

listu meradla bol stav počítadla 16640 m³, zároveň z faktúry č. 7415569419 z harmonogramu budúcich preddavkových platieb za opakované dodávky vyplýva, že predmetné budúce preddavkové platby boli stanovené vychádzajúc z ročného odberu zemného plynu odporcom mesačne vo výške 122,- eur, spolu ročne 1.342,- eur. Zároveň v predmetnej faktúre bolo sporné vyúčtovanie právnym predchodcom navrhovateľa fakturovaných čiastok od 1. 1. 2008, pričom následne fakturované čiastky boli uvedené za obdobie od 15. 4. 2009 do 18. 5. 2009, kedy okresný súd nemal jednoznačne za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa si vyúčtoval výšku odobratého plynu skutočne za obdobie 34 dní a nie za obdobie od 1. 1. 2008 do 18. 5. 2009. Okresný súd konštatoval, že uvedený stav robí faktúru chybnou vystavenou, pričom skutkový stav nebol totožný s vyúčtovaním odberu plynu. Ak navrhovateľ uvádzal, že došlo k manipulácii s plynomerom, mal vyúčtovať odporcovi nárok na náhradu škody vyplývajúcej z neoprávneného odberu, ktorý by sa bol zobrazil v samotnej faktúre. Navrhovateľ zároveň nepredložil vyžadovaný prehľad ročne fakturovaných istín, výsledky odčítavania plynomeru č. 14294010 za obdobie rokov 2006 - 2010, keď s poukazom na ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p. účastníci konania sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, to značí povinnosť označiť dôkazy na preukázanie pravdivosti ich tvrdení, účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú aj toho účastníka, ktorý navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov okresným súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie potvrdilo pravdivosť jeho skutkových tvrdení, zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú spôsobilosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka bolo preukázané v tom zmysle, že prvostupňový súd ho považuje za pravdivé a na základe dôkazov, ktoré vykonal aj bez návrhu, je pre účastníka priaznivé rozhodnutie, aby účastník mohol splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najmä splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je tvrdenie skutočností účastníkom (tzv. bremeno tvrdenia), ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Splnenie povinnosti tvrdenia (unesenia bremena tvrdenia) má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník tvrdil (ktorá vyšla inak v konaní najavo), spravidla nebude predmetom dokazovania, ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva. Unesenie bremena tvrdenia o skutočnosti bude mať pre účastníka väčšinou za následok pre neho priaznivé rozhodnutie. Zároveň okresný súd zdôraznil, že zákon, ktorý účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť potrebné skutočnosti (potrebnosť ako okruh rozhodujúcich skutočností), je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov (zásadne určuje rozsah dôkazného bremena, to znamená okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané a nositeľa dôkazného bremena). V prerokovávanej veci mal navrhovateľ dôkazné bremeno preukázania ním tvrdenej výšky pohľadávky a zároveň aj v akej výške je zodpovedný odporca za odber plynu vyúčtovanej faktúrou č. 7415569419, ktoré bremeno dôkazu v danom prípade spočívalo na navrhovateľovi. Vzhľadom na to, že navrhovateľ nedoložil vyžadovaný prehľad ročne fakturovaných istín, výsledky odčítavania plynomeru č. 14294010 za obdobie rokov 2006 až 2010 nebolo možné ustáliť spotrebu za predchádzajúce obdobie, ani porovnať výšku preddavkov, ktoré sú v zmysle vyúčtovanej spotreby za 34 dní nízke. Navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal skutočnú výšku odberu plynu odporcom, pričom nebolo spravodlivo možné zaviazat' odporcu na plnenie povinnosti, ktorej výška v predmetnom konaní nebola preukázaná.

Okresný súd o trovách konania rozhodol tak, že o týchto bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že okresný súd nesprávne právne posúdil vec a nedostatočne zistil skutkový stav. Nesúhlasí so zamietnutím návrhu z toho dôvodu, že neunesol dôkazné bremeno. Zastáva názor, že pokiaľ súd nemal preukázanú spotrebu plynu, mal na daný prípad použiť ustanovenia vzťahujúce sa k neoprávnenému odberu, nakoľko je zrejmé a v konaní nebolo sporné, že odporca v rozhodnom období odoberal na odbernom mieste zemný plyn. Poukázal na vyjadrenie odporcu v rámci podaného odporu, v ktorom uviedol, že okrem uvedeného, odporca v období, kedy malo dôjsť k odčítavaniu stavu meradla, na základe ktorého bola vystavená vyúčtovacia faktúra, nesprístupňoval pracovníkom merania plynomer, a teda nie je jasné, ako navrhovateľ zistil údaj o stave plynomeru. Navrhovateľ zastáva názor, vzhľadom na tvrdenie odporcu, ako i názor súdu, že nebola preukázaná skutočná spotreba plynu vykonaním jeho

odpočtu, je nutné vychádzať z § 59 ods. 1 písm. b) Zákona o energetike. Poukázal zároveň na § 79 O. s. p., v zmysle ktorého nie je účastník konania povinný právne kvalifikovať a zároveň súd nie je viazaný uvedenou právnou kvalifikáciou. Súd mohol v danom prípade posúdiť nárok navrhovateľa na úhradu žalovanej sumy, ako nárok na náhradu škody spôsobenú neoprávneným odberom. Navrhovateľ zastáva názor, že keď odporca spochybnil fyzický odpočet plynu na plynometri a súd sa nestotožnil s dôkazmi a tvrdeniami predkladanými navrhovateľom, bolo nutné postupovať v zmysle Vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 55/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. Dodal tiež, že odporca predmetnú faktúru u postupcu nereklamoval a ak mal odporca pochybnosti o meradle, mohol požiadať o preskúšanie správnosti merania, čo však neurobil a vysokú spotrebu nereklamoval.

K podanému odvolaniu podal písomné vyjadrenie odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu s tým, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu. Navrhovateľ v konaní na prvostupňovom súde nepreukázal, že odporca v rozhodnom období plyn riadne odoberal. Jediným nesporným dôkazom je uzavretie zmluvy o odbere medzi SPP a odporcom. Z ostatných predložených listinných dôkazov nevyplýva, či odporca v rozhodnom období plyn vôbec odoberal a v akom množstve plyn odoberal. Na základe vadnej faktúry, ktorá v zmysle návrhu navrhovateľa mala predstavovať dôkaz, od ktorého navrhovateľ odvodzoval svoj titul na uplatňovanie predmetnej sumy a ktorá faktúra obsahovala zavádzajúce časové údaje nezhodné so skutočným stavom, nemožno ustáliť, aké vlastne bolo rozhodné obdobie, počas ktorého mal údajne plyn odoberať, nakoľko toto obdobie navrhovateľ relevantným spôsobom nevymedzil. Odporca poukázal na skutočnosť, že sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa o tom, že súd mal postupovať v danom prípade ako v prípade neoprávneného odberu. Ide o dve úplne odlišné právne skutočnosti s odlišným skutkovým základom a s použitím diametrálne odlišných zákonných ustanovení. Postavenie nároku na zaplatenie na neoprávnenom odbere v odvolacom konaní nie je prípustné, nakoľko sa jedná o odlišný skutkový a právny základ, keď žaloba založená na neoprávnenom odbere je podľa názoru odporcu odlišnou žalobou od žaloby na zaplatenie dlžnej sumy z faktúry a samotný predmet konania by bol v dôsledku uvedeného odlišný. Odporca poukázal na skutočnosť, že prvostupňový súd nemohol postupovať uvedeným spôsobom z toho dôvodu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by išlo o neoprávnený odber, dokonca predmetný odber za neoprávnený ani neoznačil. Na základe uvedeného žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p., teda čo do výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh voči odporcovi a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Podľa § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ust. § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom, v danom prípade navrhovateľ, sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.

zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 8. 10. 2009, podľa ktorého „.....odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

V ďalšom sa krajský súd zaoberal odvolacími dôvodmi, pričom sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa o tom, že súd mal postupovať v danom prípade (ak sa nepreukázal skutočný žalovaný odber) ako v prípade neoprávneného odberu. V prípade návrhu tak, ako bol podaný, a v prípade posudzovania predmetnej veci ako neoprávneného odberu ide o dve úplne odlišné právne skutočnosti s odlišným skutkovým základom a s použitím odlišných zákonných ustanovení (odlišné právne tituly v samotnom hmotnom a následne aj v procesnom titule). Navrhovateľ svoj návrh postavil na tvrdení, že odporca od právneho predchodcu navrhovateľa odoberal na základe riadne uzatvorenej zmluvy plyn, ktorý mu mal byť riadne vyfakturovaný, pričom odporca faktúru nezaplatil. Skutočnosti tvrdené v návrhu sa navrhovateľovi nepodarilo preukázať, nepredložil relevantné dôkazy, teda v konečnom dôsledku nepreukázal uplatnený nárok a okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu nemal inú možnosť, len návrh o zaplatenie, postavený na nepreukázaných tvrdeniach, zamietnuť.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom odporcu, že postavenie nároku na zaplatenie na neoprávnenom odbere v odvolacom konaní nie je prípustné, nakoľko sa jedná o odlišný skutkový a právny základ, keď návrh založený na neoprávnenom odbere je podľa názoru odvolacieho súdu návrhom odlišným od návrhu na zaplatenie dlžnej sumy z faktúry a samotný predmet konania by bol v dôsledku uvedeného odlišný, najmä odlišná by bola procesná obrana odporcu a pod. Okrem toho treba poukázať aj na ust. § 205a ods. 1 O. s. p., podľa ktorého na skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, nie sú pri odvolaní proti rozsudku vo veci samej odvolacím dôvodom. V danom prípade okresný súd nemohol posúdiť nárok tvrdený navrhovateľom ako návrh na náhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom, nakoľko samotný návrh bol postavený na odlišnom skutkovom základe a bol podložený inými dôkazmi, z čoho vyplývala procesná obrana odporcu. Navyše odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd nemohol postupovať uvedeným spôsobom aj z toho dôvodu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by išlo o neoprávnený odber. Navrhovateľ nevedel preukázať, či odporca v rozhodnom období plyn aj skutočne odoberal, prípadne ak by bolo preukázané (čo však v konaní nebolo), že odoberal a v akom množstve ho odoberal a tiež nevedel vysvetliť, za aké obdobie mu fakturoval uvedenú sumu, ktorú z technického hľadiska odobrať ani nemohol a navyše nevedel ani preukázať vykonanie odpočtu na predmetnom meradle, čo automaticky neznamena, že odporca odoberal nemeraný plyn, a v nadväznosti nato nemožno hovoriť ani o neoprávnenom odbere.

O trovách konania odvolací súd podľa § 224 ods. 4 O. s. p. nerozhoduje, ak rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O. s. p. Z uvedeného dôvodu o trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd, teda o úkone písomného vyjadrenia k podanému odvolaniu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.